

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לוינו וחי נאמן
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

תפסיק לחלום

אחרת את העולם, באספקלריא אחרת לגמרי, ואינך נשקע בטבעיות העוה"ז.

"כד הויגא טליא גרנו בעיר העתיקה, זכרנוני שהאוטובוס לעיר העתיקה היה אוטו קטן מאד, ממש אין רואים היום אוטו כזה קטן, רק שתי ספסלים אחד מצד זה ואחד מצד זה. רבי דוד יונגרייז היה עולה לאוטובוס והיה עוצם את עיניו. פעם אחת ניגש אליו יהודי פשוט ואמר לו 'רבי איד, כשאתם עוצמים עיניכם הרי אינכם רואים?' השיבו רבי דוד: 'כשעוצמים את העיניים, רואים הרבה יותר טוב

"רביה"ק מביא מהתיקוני זוהר שאותה הטומאה 'חייבת בהון ולבתר קטילת לון', בתחילה היא מצטיקה את הרשעים בתאוות עוה"ז, ואח"כ היא הורגת אותם. בתחילה אדם צוחק בתאוותיו כי נדמה לו שהוא מסתובב כאן בעולם לעולם ועד.

"ע"י מצות סוכה זוכים לפתיחת עיניים... כשיש אור בעיניים יש לאדם מבט אחר לגמרי על העולם, ונתבטלים כל המדות רעות, כעס רציחה וגאווה, שהם נמשכים רק ע"י שמסתכל על הגשמי של העוה"ז, כשאדם מסתכל על התכלית הוא חי אחרת לגמרי, הכל מאיר לו באור אחר לגמרי, ויודע תמיד מה לעשות, וזוכה לקנות כאן חיים נצחיים לעולמי עד ולנצח נצחים, ואינו הולך שולל אחר הבלי עוה"ז.

"כתב הגר"א מוילנא על הפסוק וְשָׁבַע יְלִין בַּל יִפְקֹד רַע' שדרשו חז"ל וְשָׁבַע יְלִין הָלַךְ ז' ימים בלי חלום, נקרא רע, ח"ו. וביאר הגר"א שאדם העובר ז' ימים ולא נזכר שכל העוה"ז הוא רק חלום בעלמא, נקרא רע. בששת ימי המעשה אפשר לדון אותו לכף זכות כי היה טרוד בטרדת הפרנסה על המחיה ועל הכלכלה, אבל כשעברו ז' ימים, גם שבת קודש, יום מנוחה, ועדיין לא תפס שהעוה"ז הוא רק חלום, זה רע. אבל כשיש פתרון לחלום הזה יש אור בעיניים, ואינו נקרא רע.

"הבעש"ט אמר משל ששולחים לאדם למצולות ים עם בית מלא מזון וכלכלה, שולחים כזה בית לתוך התהום והמצולה ללקט שם זהב ויהלומים, הוריים יגיעו לחתור ולחפש פנינים ומרגליות, אבל העצל יושב שם בעצלות ולוקח את האוכל השתהי והסיגריות, ויושב ומבלה ימיו, אח"כ כשהעלותו בחזרה ממצולות ים ושאלו אותו 'מה העלית בידך?' 'אוי, שכחתי בעבור מה שלחוני למצולות...' (מתוך שיחת חג הסוכות תשנ"ג)

כל כך הרבה משלים נאמרו על אפסיות העולם הזה, על ארעיותו, על דמיון השוא שהוא יוצר ועל פריחתו המהירה... עדיין אנו עומדים תחת רישומו של הפיוט "אדם יסודו מעפר המטיב לבטא את המציאות באשר היא - כחרס הנשבר, כחציר יבש, כציץ נובל, כצל עובד, כענן כלה, כרוח נושבת, כחל-ד-ים יעוף...

ובכל זאת, למחרת היום הקדוש קמנו שוב, מחלומות הלילה לחלומות היום העולם-הזים, וכמו בחלום שאין חלום אחד מקל על משנהו, כל יום בברכת המפיל אנו חוזרים ומבקשים שלא יבהלנו חלומות רעים... איי, הרי זה לא החלום הראשון שלך, היה לך כבר ללמוד מחלומות העבר שזה בסך הכל, כענן כלה, כרוח נושבת... כלום שבעלום, ובכל זאת אתה אפוף פחד, או דמיון אחר שאסף אותך בתוך עולמות השווא.

אז מה עושים, איך פותרים את הבעיה הנוראה הזו, איך יוצאים מהדמיון הזה?

"דורשי רשומות אמרו על המצוה הקדושה הנוראה והשמחה של חג הסוכות, ע"פ דברי חז"ל על מצות סוכה 'צא מדירת קבע ושב בדירת עראי', שבשעה שנכנסים לצילא דמהימנותא, ומתחילים להרגיש את חי

החיים, ומתחילים לטעום את ההשגחה העליונה, להרגיש את התורה הקדושה, אז יוצאים מדירת קבע, מהטבע, מהבלי עוה"ז, מהתאוות, ואינו נופל לדמיון הגשמי, אינו מסתכל על זה כקבע, אינו נשקע שם, כי מאירים עיניו באור התכלית ויודע מה שיש לו לעשות בעולם.

כי אכן הידיעות לא מספיקות, אחרי שהשקענו 40 יום בחידוד האמת, עלינו עכשיו לעשות למעשה, לעשות פעולה של 'לצאת מדירה הנדמית כקבע'...

"כתוב בספה"ק ש'טבע' לשון טביעה, שאדם יכול להטבע ולהשקע בתוכה ח"ו, כמו ביון מצולה ואין מעמד. וכמו שרביה"ק מביא בשם הבעל שם על המטבע הגשמית שכשהיא לפני עיניו של אדם, הרי היא יכולה להסתיר את כל הדברים הפלאיים והמפוארים שהעין יכולה לראות. כך הגשם הזה יכול להסתיר את כל החיים הנצחיים; ה'עראי' מרמה ונדמה לאדם שהוא 'קבע'.

"אך כשזוכים לצאת מדירת קבע ונכנסים לצילא דמהימנותא, אזי רואים את מציאות הדבר, ומסתכלים על העולם כעראי, העוה"ז אינו מרמה אותך, אתה רואה בעין

• **שאלה** • מי שלא זכה לעשות את המוטל עליו בימים הנוראים, האם גם הוא יכול לזכות בשנה טובה?

תשובה: אם יקשר את עצמו באהבה עם אלו שעשו את המוטל עליהם וישמח עמהם, יזכה להיות נתקן עמהם. כי אכן באמת כלל ישראל הם אחד ממש.

• **שאלה** • מה אפשר לקחת מר"ה לכל השנה?

תשובה: אחד מהדברים הוא ויעשו כולם אגודה אחת - לקבל על עצמו להיות מאוחד עם כלל ישראל - העושים רצונו בלבב שלם.

• **שאלה** • מה יעשה אדם שנולד בטבע שרואה בכל דבר את החלק הרע?

תשובה: אדרבה, אם יעבוד על עצמו יתהפך לגמרי לראות הטוב שבכל דבר עוד יותר מאחרים. וכמו שמביא התפא"י, שמלך אחד שלח ציירים שיציירו את משה רבינו ועל פי חכמת הפרצוף ראה שאין מידה רעה בעולם שאין לו, וההסבר בזה שאדרבה הוא עבד על עצמו ונשתנה עד הקצה האחרון ורק על ידי זה זכה למדריגה העליונה ביותר של ילוד אשה. (ואף שהרבה חלקו עליו בדבר זה כלפי משה רבינו, אך עצם הרעיון הוא לכולא עלמא).

• **שאלה** • יש שיש להם פחדים נוראים מאמירת 'ונתנה תוקף', האם ראוי לבטלו?

ח"ו לבטלו, אמנם צריך להתבונן שהפיוט מתחיל ותשב עליו באמת, והש"ת הלא יודע את האמת שאנו חפצים לעשות רצונו בלב שלם ועל כך הוא כותב וחותר אותנו ברחמיו לשנה טובה.

אין גבול וערך למתן שכר

מתוך שיחה לאברכים שנשותיהם פועלות לחיזוק צניעות הנשים - מנחם אב תשפ"ה

להלכה? לובשים בגדים ארוכים בגלל שכך ההלכה ולא בגלל המאדע.

תלמדו מהם, אם הם הולכים ארוך בגלל שכך הוא המאדע, כל שכן כשההלכה כך צריך ללבוש ארוך.

אין גבול וערך לשכרה של בת ישראל העוסקת בענין הצניעות.

מסופר על הבעש"ט שהגיע לעיר אחת [איסטנבול] וראה שם נשמות קדושות, על מי שהוא הסתכל ראה שיש בו נשמה גדולה, הוא מבין את התורה ושומר על היהדות כראוי, ושאל ברוח הקודש מדוע זכתה העיר הזאת לנשמות קדושות כאלה? וענו לו מן השמים שמכיון שהנשים לבושות צנועות לכן נולדים להם ילדים קדושים שיכולים להבין דף גמרא הרבה יותר מאחרים, הכל בזכות צניעות הנשים.

דעו לכן, שאם תלבשו בצניעות יהיה לכם ילדים קדושים, וכן תזכו אחרים לילדים קדושים, תהיו חזקים ואמיצים בזה, וכי מה גרע ההלכה מהמאדע, אם המאדע ללכת ארוך אפשר ללכת כך באומץ, כל שכן כשההלכה ללכת ארוך צריך ללבוש כן באומץ ותקיפות ועזות דקדושה.

והעיקר ללחום מאד בענין הצניעות, וכל אחת תתפאר כמה נשים לבושות בצניעות בזכותי.

הש"ת יעזור שכל נשות ישראל יתעלו יותר במידת הצניעות, והשכינה תשרה בביתם, כשיש השראת השכינה יש פרנסה ויש ילדים טובים וכשרים, ולא יפסידו כלום, לא רק שלא יפסידו אלא ירוויחו הרבה רווחים ברוחניות ובגשמיות, הכל בזכות התקיפות והאומץ שבמידת הצניעות.

האברכים הללו זכו שנשותיהם עוסקות להשפיע על נשות ישראל בנושא הצניעות, הן בלבוש הן בהנהגה והן בהתרחקות מהכלים האסורים, ויש אלפי נשים שמתחזקות על ידן. והם מבקשים דברי חיזוק למתחזקות להטיב ולתקן דרכי הצניעות בדורנו המלא בנסינות?

הכל אשה מצווה להתלבש בצניעות, ולפעול בשביל צניעות. לא די במה שהיא מתלבשת בעצמה בצניעות, אלא צריך להיות עז וחזק בזה, ולעסוק שגם אחרים יתנהגו בצניעות.

אין לשער גודל שכרן כשהם גורמין שאחרות גם ילכו בצניעות, אזי שכרן הרבה מאד בלי שיעור. לדבר עם חברותיה בשמחה על ענין הצניעות.

כי העיקר שהצניעות תהיה בשמחה ולא בשברון לב. כמו שאדם מתפאר בגאוה: "אני עושה כך ואני לא שואלת אף אחד מה לעשות, אני גאה בצניעות שלי".

אין גבול לעוצם שכרן, זה מה שהקב"ה דורש מכל בת ישראל.

ב"ה הקב"ה נותן חיים, נותן ילדים, וצריך גם לעשות משהו בשבילו, איך משלמים להקב"ה? כששומעים בקולו עם שמחה.

בזכות זה תזכו לילדים קדושים

הרי רואים במציאות כשנהיה מאדע (אופנה) ללכת בגדים ארוכים, פתאום לא מתביישים ללבוש ארוך, כי זה המאדע. וכי אם ההלכה דורשת זאת לא די בזה? וכי צריך שהמאדע תסכים

עולו אושפיזין עילאין

קדושת היו"ט יש לה שייכות לצדיקים, לאברהם אבינו, ליצחק וליעקב ולמשה ואהרן וליוסף ודוד ושלמה - כל הו' רועים של האושפיזין אשר לכל אחד מהם יש את חלקי הקדושה שלו כל אחד מהם בגוון שלו, מאירים את היו"ט הק' בקדושתם ובתפארתם.

ועל כן הוזהר להדבק אל הצדיק הרי שגם הוא נמלא בקדושה בתכלית, ובאמונה בתכלית, ונעשה ממש חלק מממות הצדיק, וזוכה לשמירת חברית, ליראת שמים, לתפילה, לאמונה, והכל בכח האמונה בצדיק.

ותג הסוכות מחולק כל יום עם אושפיזין אחר, וכל יום נכלל בגוון אחד של צדיק אחר, באמונה של הצדיק, בקדושה של הצדיק, ובכח הדבקות בצדיקים והאמונה בהם הרי כל מה שכתוב על הצדיקים, האבות הקדושים ושאר הצדיקים בתוה"ק וכן בווהר ובגמרא ושאר אמרות חז"ל, בהכל וזכים אנו להכלל עמם, ודבר זה מועיל ליהדותו וזהו מציאות היהדות בעצמו.

ולכן דברו הצדיקים מכל חצרות החסידים ממעלת הדבקות אל הצדיק הרבה כל כך, היות וע"י הדבקות בצדיקים נעשים לחלק מהצדיק בעצמו וזוכים במידת מה למציאות הקדושה שיש בצדיק ובתוקף האמונה שיש להצדיק, שכל אחד מהם כל כך התייגע עד שזכה למה שזכה. ולזה היה ענין גדול אצל החסידים לספר סיפורי צדיקים, אשר מעורר מאד את האמונה.

ואף רביה"ק בעצמו חלק גדול מהתעוררותו לעבודת הש"ת שלו, הגיע מכך אשר בילדותו היו מסתופפים אצל בית הוריו תלמידי הבעש"ט ותלמידי המגיד, ורבינו עמד ביניהם ושמע את כל הדיבורים שדיברו שם, וכן את כל המעשיות שסיפרו שם, וזוהו קיבל את היסוד של התקרבות לצדיקים, וכשמדברים מצדיקים, מאמונת צדיקים וקדושתם, מקבלים ונשפעים מדרגתם ונכללים עמם ממש.

(מתוך שיחת חג הסוכות - תש"פ)

חיבוק דקדושה

מובא בש"ך עה"ת שצריך לשבת בסוכה במחשבת אמונה גדולה, כי סוכה מרמזת לענני כבוד, היינו כשיושבים בסוכה בצילא דמהימנותא - זה נקרא 'חיבוק דקדושה' שהקב"ה מחבק את עמו ישראל בבחינת ענני הכבוד שחיבקו את ישראל במדבר. וע"י הסוכה זוכים לצילא דמהימנותא על כל השנה, שכל השנה נשב בצל האמונה.

וחלילה להיפך, כשהאדם אין לו מחשבות קדושות בסוכה, ידע שיש לעומת זה בענני כבוד, כי כמו שענני כבוד היו פולטים את עובדי הע"ז והאפיקורסים והערב רב, כך צריך לחשוב באמונה הק' בצילא דמהימנותא ולהיות נקבע בסוכה שהסוכה לא תפלוט אותו חלילה, ומרומנו בפסוק (ויקרא כג, מב) "כל-האזרח בישראל ישבו בסכת" היהודים הקבועים האזרחים (היפך מגרים ארעיים), הם ישבו בסוכות כי כל כמה שמשתרשים יותר בשורש יסוד היהדות - נמצאים יותר בסוכה בצילא דמהימנותא, ולאחר מכן אם זוכים זה נמשך לכל השנה כולה.

(שיחת חג תשמ"ו)

הננו בזה להודיע כי מו"ר יערוך בע"ה את
ההקפות ביום "שמחת תורה"
בהיכל ביהמ"ד הגדול שע"י חסידי זווייל

רחוב רפפורט ירושלים (סמוך לישיבת מיר)

תפילת ערבית: בשעה 7:00 * תפילת שחרית: בשעה 8:30

"הקפות שניות"

יתקיימו במוצאי יו"ט בשעה 11:30

בהיכל שע"י מוסדות פינסק קרלין

רחוב זונגפלד ירושלים ת"ו

מקראי קודש

אחת, שעכשיו האדם כאן, ואחר כך הוא שוכן שם, והיטה בידו על בית העלמין, כלומר, מי שהוא צדיק ואף במיתתו הוא חי, מה חילוק אצלו בין חיים למיתה, רק מקודם היה דר בכאן, ועכשיו קבע דירתו שם בקבר, והוא חי שם, ואז התחיל לומר: 'חיים נצחיים הם רק אצל השם יתברך, ומי שהוא נכלל בו יתברך הוא חי ג"כ חיים נצחיים כמוהו' (כמובא בליקו"מ ת"י כ"א) ע"כ.

כי באמת מי שמנתק עצמו מהשי"ת אין לו חיים כלל, הוא רק מדמיין לעצמו שהוא חי, אבל בלי השי"ת אין זה נקרא חיים כלל, הוא רק מסתובב כאן כמה עשרות שנים אבל לא נשאר מהם כלום, כי מלבד השי"ת אין חיים, כלשון שלמה המלך ע"ה (קהלת ה, יד) **"כִּי־אֵשֶׁר יֵצֵא מִבֶּטֶן אִמּוֹ עָרוֹם, יָשׁוּב לָלֶכֶת כְּפֶשֶׁבָּא, וּמְאוֹמָהּ לֹא יֵשֵׁא בַעֲמֻלּוֹ שְׁלִיף בְּיָדוֹ"**.

להמשיך הארה מיו"ט לכל השנה

ובליקוטי מוהר"ן (ח"ב תו"ד) כותב רבינו שיש בעולם קליפות וחכמי הטבע אפיקורסים, שהם מקלקלים את האמונה הק' ברצון העליון הנ"ל, והם מפיצים חושך בעולם, ורבינו מכנה אותם: "חיות רעות דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע, שמראין בחכמתם המוטעית שהכל על פי הטבע, וכאילו אין שום רצון ח"ו וכו' ואז נשבת שמחת יו"ט ח"ו".

וכאשר מנתקים את האדם מן האמונה הקדושה הרי הרג והשמיד אותו לעד ולנצח נצחים, כי בלי השי"ת אין חיים כלל, לכן מכנה רבינו את חכמי הטבע דורסים ורוצחים אמיתיים, שהם הורגים ורוצחים אנשים מחייהם האמיתיים.

ולעובדא למעשה, צריך לדעת שענין הצדיק וענין היו"ט הם הארה אחת (א"ה: וכענין שאמרו בזה"ק ח"ג דף קמ"ד: "מה שבת לה' קדש, אף רבי שמעון שבת לה' קדש"). ובאמת כל ההארות של כל השנה, הם ההארות של הימים טובים ושל הצדיק, דגופא בתר רישא גרידא, כמה שזוכים לקנות ביו"ט, כגון כשיושבים בצלל דמהימנותא ביו"ט, יושבים כל השנה בצלו של הקב"ה, וכן כשנוטלים את הארבע מינים - שגם הם מרמזים לענין הצדיק (א"ה: כמבואר בכתבי האריז"ל סוד צדיק חי עלמין, שמחותו לחבר את העולמות עם הקב"ה), שממליכים את הקב"ה מעלה מטה ולארבע רוחות, אזי זוכים להמליכו כל השנה כולה.

ובגמ' (סוכה לז:) מובא על סגולת הנענועים למעלה ומטה וד' רוחות, כדי לעצור רוחות רעות וטללים רעים, וזה תלוי זה בזה, כי כאשר ממליכין את הקב"ה על מעלה ומטה וד' רוחות, זה עוצר את הרוחות רעות ואת הפגעין בישינ. מתוך שיחת חג הסוכות תשמ"ו

ידי ימים טובים, כי כל אחד מהימים טובים מכריז וקורא ומגלה את הרצון שהכל מתנהג רק על פי רצונו בלבד בבחינת 'מקרא קודש', כי בכל יום טוב עשה השי"ת עמנו אותות נוראות שהם היפך הטבע, שע"י נתגלה הרצון, שהכל ברצונו, שאין חיוב הטבע כלל, ע"כ.

היינו שגילוי רצון זה הוא שהקב"ה מנהיג את עולמו עד אין סוף בלי שום חיוב הטבע כלל וכלל, שאין בכלל חיוב טבע, כי רצונו והשגחתו של הבורא ית' הולכת ויורדת ומתפשטת עד אין קץ, עד הנקודה הסופית, עד שאין הנהגה של טבע מצד עצמו כלל וכלל, והכל מתנהג ומתנהל רק בהשגחתו לבד.

שגילוי רצון זה
הוא שהקב"ה
מנהיג את עולמו
עד אין סוף בלי
שום חיוב הטבע
כלל וכלל, שאין
בכלל חיוב טבע...

סוד "רעוא דרעוין"

זהו ביאורו של "רעוא דרעוין" - רצון שורש כל הרצונות, וזהו השגה גדולה ונעלה של אין קץ - היינו שכל הרצונות [רעוין] מקורם רק ברצון העליון [רעוא] והיא השגה נוראה כזאת, שאין שום דבר מלבד הבורא ית"ש לבד, עד שאפשר ממש להסתלק בפועל ממש ע"י השגה זו - ואכן דייקא על ידי השגה זו נסתלק משה רבינו ע"ה.

כי הצדיק הקדוש כל מעשהו ופעולתו היא לגלות את הרצון האמתי של השי"ת - שכל הרצונות נמשכים מהרצון הפשוט שבלעדו לא נעשה דבר, ורביה"ק אומר (ת"י ד') שזו היתה באמת הסתלקותו הנוראה של משה רבינו שהסתלק בפועל ממש מההארה של רעוא דרעוין... (בסוד 'ונחנת מה' שמתבטל ממש להשי"ת בבחי' אין, וע"י כל הענין בארוכה בתוך המאמר)

מלבד השי"ת אין שום מציאות של חיים

היה זה לאחר שנסתלקה בתו הקטנה של רביה"ק מרת פיגא ע"ה, וכשמוהר"נ נכנס אליו, התחיל לדבר עמו מענין חיים ומיתה כותב מוהר"נ (ה"י מוהר"ן אות י"ב): **"ענה ואמר לי, הלא בין חיים למיתה אין חילוק כי אם באמה**

בהם תלויים המועדות

בליקוטי מוהר"ן (ת"י קל"ה) מביא רביה"ק את מאמר חז"ל **"חייב אדם להקביל פני רבו ברגל"** - ומבארו, שהאדם חייב למצוא "ולהכיר את פני רבו ברגל", 'פני רבו' - היינו ההשגה של רבו, הנשמה של רבו, "פניו שכלו ונשמתו" של הצדיק, ואת זה יכולים למצוא דייקא ביום טוב. וכמו שמבאר שם לפני כן: **"כי עיקר כח קדושת היו"ט תלוי בצדיקים" כמו שכתוב "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם"** (ויקרא כג, ד) ודרשו 'אל תקראו אֹתָם אלא אֹתָם', שזה עולה על חכמי וצדיקי הדורות, שבהם תלוי קדושת הימים טובים וזמנם.

ואיתא מהאר"י הק' שלצדיקים האמיתיים יש נשמות גדולות נשגבות ומופלגות כאלו עד אין קץ ממש, [א"ה: כמ"ש בשער הכוונות בדרושי ק"ש, דרוש ו'. בזה"ל: "זוה סוד למען אחי ורעי שקראם הקב"ה לישראל אחים ורעים, ולכן אל תתמה מגדולת מעלת נשמות הצדיקים כמה גבוה לאין קץ"]. ואמונתם הגדולה והנשגבה יכולה למלאות את כל העולמות באלקות.

בזה מובן, שאור היו"ט, שהוא חג לה', שהוא הארה בכל העולמות, וזהו אור הצדיק, כמאמר חז"ל הנ"ל 'אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם - אל תקראו אותם אלא אותם' - שאור הצדיקים האמיתיים שבכל דור, הם הם האור של היום טוב ממש. אילו היו יודעים עד כמה מגיעה גדולתו של הצדיק היו נחבאים מבושה כמו שמביא שם רביה"ק (בתורה קלה) את הפסוק (איוב כט) **"ראוני נערים ונחבאו"**, שזה עולה על הצדיק - כשרואים אותם נערים את גדלות הצדיק וכמה קטנים הם לעומתו, כמה מעטים הם, כמה רחוקים הם כלפי קדושתו, היו ממש מתבטלים במציאות מגודל הרגשתם בגדולת הצדיק.

יהי אור - זה אברהם

דרשות רבות נאמרו על הפסוק "והארץ היתה תהו ובהו וחושך" (בר"ר, שם) וכו' שזה הולך על הקליפות של דור המבול, של דור ההפלה, ושל דור אנוש, עד ש"אמר הקדוש ברוך הוא, עד מתי יהא העולם מתנהג באפילה, תבא האורה. ויאמר אלהים יהי אור" - זה אברהם" (מדרש רבה בראשית ב' ג), היינו שיהי אור' הכוונה שיבא הצדיק ויאיר את הבריאה מהאפילה הנעשית ע"י הקליפות הטמאות.

צדיק האמת מאיר את הבריאה כולה, וזהו אור היום טוב, היינו אור האמונה הקדושה. ורביה"ק כותב (ח"ב ת"י ד') על "מקרא קודש" שביאורו שהיו"ט מכריז על רצון, היינו שיש סוד המכונה 'רצון שברצונות' - שכל הרצונות מתנהלים על פי רצון זה. וזל"ק שם: "והתגלות הרצון הוא על

משיב דבר מכתבים ממו"ר בעניני רחוקים

בצילא דמהימנותא

ב"ה ערב ש"ק וערב חג הסוכות תשל"ג פניה"ק ירושלים ת"ו בב"א

ובלקוטי מוהר"ן (סימן מ"ח) כתב שעיקר החיבוק דקדושה, סוד הסוכה, זוכים רק ע"י שנאחזים בדבר ה', בדיבורים קדושים, בתורה ותפילה, שהם שורש הבריא, כמובא בסימן צ"ז בלק"מ: "קודם בריאת העולם, השי"ת עידן וקישט את עצמו בתפילתן של צדיקים וכו' שצפה שיהיו צדיקים" ע"ש. וזה היה סוד האתערותא דלתתא, שע"י זה הנחת רוח נברא העולם.

לכן מובן שע"י התפילה יכולים לשנות הטבע, מאחר שהתפילה היא שורש הבריא, לכן יכול להיעשות ע"י בריה חדשה ולזכות לחידושין נפלאים.

והי רצון שנוכח לדבר תמיד דיבורים קדושים בתורה ובתפילה עד שנהיה נכללים ביצירה לטב וביצירה של חיים. ולכן נוטלים לולב בסוכות, כי 'לולב' בגמטרי' 'חיים', כמובא בשו"ע בבאר היטב.

הכותב בחפזו ובטרדה ודו"ש וטובתך והצלחתך בלב ונפש הפיצה.

יעקב מאיר שכטער בן חי' דינה
והעתיר גם בעדי

ב"ה יום א' לסדר ואברכה מברכך

התחדשות ע"י בגדו החדש, אז עת רצון שיתחדש לעבודת השם יתברך, ואם כן יכולים לקחת את העצה הזו בכל עת שנעשה איוו בחינת התחדשות באיזה ענין שהוא, ואם כן בפרס שנה חדשה, יהי רצון שנקח את ההודמנות לחדש מימיו לטוב

המאווה לשמוע מאתך אך חסד וטוב ודורש שלומך והצלחתך.

יעקב מאיר שכטער

לכבוד ידיד נפשי הוטיק וחסיד מו"ה שמשון בן יוטא שווארץ שליט"א ושלמיה ישגא לחדא לחדא.

קבלתי כעת... ע"י הרב ... שליט"א, ותיכף עליתי להרה"צ ר' שמואל שפירא שליט"א ומסרתי לו... ואת שמך להזכירך לטובה, כי מובא בכתבי הארז"ל שערב סוכות הוא מסוגל מאד לצדקה.

ותודה רבה לך ע"י, ותהי משכורתך שלמה מאת ה' בכל הברכות המיועדות לעושי צדקה וחסד עם הבריות, ורב ברכות ושובע שמחות ורוב נחת ברו"ג

ומובא שע"י שידועין שהעולם הזה הוא דירת עראי, בבחי' 'סוכה דירת עראי', אז דייקא חוסים בצלא דמהימנותא, וגם ע"י ביותר קל לסבול המניעות והבלבולים, מאחר שאנו יודעים שאנו כאן בדרך עראי.

וע"י שזוכים בהעולם העובר הזה להיות חוסים בצלא דמהימנותא, ע"י דייקא זוכים לחיים נצחיים, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

התחדשות

אל כבוד ידיד נפשי חביבי ר'... שליט"א עם כל אשר אתו ה' עמהם יחיו לעולם.

זה מזמן שלא שמעתי מאתך. כמובן שכל חדש תשרי הייתי טרוד מאד, ותמה אני שלא כתבת לי כמעט כשני חדשים, מה נשמע עם דירתך ומה שלום כל בני ביתך היקרים.

בענין מעלת ההתחדשות, מובא מהבעל שם טובא, שגם בעת שאדם לובש בגד חדש, מכיון שהוא מרגיש על עצמו ענין

נפשות חסידיות סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

בסוכה ולא בקערה

אולם מוח האדם, שהוא עיקר האדם נמצא בתוככי הקערה ולא במקום אחר.

לעומת זאת כאשר האדם חושב בהש"ת, הרי הוא שם ממש כביכול, וכמו שכתב רביה"ק (תורה כ"א): "כי עיקר האדם הוא השכל, ועל כן במקום שחושב השכל - שם כל האדם, וכשיועד ומשיג בדיעת השי"ת הוא שם ממש", ע"כ.

ומכל שכן כשהוא נמצא בסוכה, שהיא בחינת 'מקו' שהוא מוקף בהש"ת מכל צדדיו, ומחשבתו דבוקה שם בהש"ת, הרי הוא נכלל בהש"ת באופן מופלא ביותר.

מסופר על אחד מהצדיקים שישב בסוכתו ואכל את סעודת החג, תוך כדי כך הרגיש כי הוא אוכל יתר על המידה, וחשב לעצמו: היכן אני נמצא? בסוכה או בקערה?! ומיד פסק מאכילתו.

וכוונתו בדבריו היה על פי המובא מהבעל שם טוב הקדוש שיבמקום שמחשבתו של אדם, שם הוא, כי מחשבת האדם היא כל מהותו והיכן שהיא נמצאת, שם נמצא האדם בעצמו.

ואם כן כשמתעסקים ביתר שאת במאכל הרי הגם שהגוף אכן נמצא בפועל בסוכה,

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

בשעה שמסתכלים על העולם כדירת ארעי - אז נמצאים בצילא דמהימנותא